

Novák György

folyosó

csontjain perzselő ívek áttetsző
bőr alatt összefonva. feszes folyosók
érzelmeit lepel szorítja a testhez,
a fények a réseken vérükért taposnak.
tétlen légvételeket ér a füst, illatokat
álmodnak mögé.

összefüggésekké
formálódó ágak, ahogy
átlényegülnek kopott idegenné.
hirtelen vakulásokba rémül,
majd a fényözön veszti el
tekintetét. látszólagos párhuzamok
teszik őket egymásévá, barna szövet
a megalkuvásokért, lüktető zörejek
altatják a gyermeket.

hirtelen

könnyes szilánkokra morzsolt
csupán az úr, fakó szövetekben
súlytalan. szenvedés lenni
teremtettnek, fény bőrre feszül még.
ébredsz. hol érezni, tapintani hideg
falakat, ott valós.

dohánybarna fémek csikorgása alattad,
ridegség füstjében vörös árad ajkak közt.
mozdulatlan tagadás foszlányai.
utoljára most, csuklót szorongatva,
sóhajt a test.